

บทอ่านที่ 1

1 พกษ 18:20-39

กษัตริย์อาหับทรงส่งคนไปเรียกชาวอิสราเอลทุกคนและประกาศมาที่ภูเขาคารเมล เอลียาห์เข้ามายืนต่อหน้าประชากรทั้งหลาย พูดว่า “ท่านทั้งหลายจะเหยียบเรือสองแคมอยู่อีกนานเท่าใด ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามพระองค์เถิด แต่ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็จงตามพระบาอัลไป” ประชาชนไม่ตอบว่าอะไร เอลียาห์จึงพูดกับประชาชนต่อไปว่า “...จงนำโคเพศผู้มาสองตัว ให้เขาเลือกตัวหนึ่งฆ่าแล้วตัดเป็นท่อน ๆ วางบนกองฟืน แต่อย่าจุดไฟ ส่วนข้าพเจ้าก็จะเตรียมโคอีกตัวหนึ่ง วางบนกองฟืน และไม่จุดไฟ ท่านทั้งหลายจงเรียกพระนามพระเจ้าของท่าน ส่วนข้าพเจ้าจะเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ใดทรงส่งไฟมา พระองค์นั้นทรงเป็นพระเจ้า” ประชากรทุกคนตอบว่า “เป็นข้อเสนอดี...” เขานำโคมาจัดเตรียม แล้วเรียกพระนามพระบาอัลตั้งแต่เช้านจนถึงเที่ยงวัน...แต่ไม่มีเสียง ไม่มีคำตอบ ไม่มีใครฟัง

เอลียาห์จึงพูดกับประชากรทั้งปวงว่า “จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้าเถิด” ประชากรทุกคนเข้ามาใกล้เขา เอลียาห์ลงมือซ่อมแซมแท่นบูชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งถูกรื้อลงแล้ว เอลียาห์นำหินสิบสองก้อนตามจำนวนเผ่าลูกหลานของยาโคบ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้ว่า “อิสราเอล” เอลียาห์ใช้หินเหล่านั้นสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเขาร่อนน้ำรอบแท่นบูชาให้ใหญ่พอจนล้นได้ประมาณสองถึง สามวันได้รอบแท่นบูชา ตัดโคเป็นท่อน ๆ นำมาวางไว้บนฟืน สั่งว่า “จงตักน้ำมาใส่ถาดบนเครื่องบูชาและฟืน” เขาก็ทำตาม... น้ำก็ไหลรอบแท่นบูชาเต็มร่องน้ำ เมื่อถึงเวลาถวายเครื่องบูชา ประกาศเอลียาห์ก็เข้าไปใกล้พระแท่นบูชา พูดว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล วันนี้โปรดทรงสำแดงให้เขาทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในหมู่ชาวอิสราเอล และข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์...”

พระวรสาร

มธ 5:17-19

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสแก่บรรดาศิษย์ว่า

“จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อลบล้างธรรมบัญญัติหรือคำสอนของบรรดาประกาศก เรามิได้มาเพื่อลบล้าง แต่มาเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินยังไม่สูญสิ้นไป แม้แต่ตัวอักษรหรือจุดเดียวจะไม่ขาดหายไป

จากธรรมบัญญัติจนกว่าทุกอย่างจะสำเร็จไป ดังนั้น ผู้ใดละเมิดธรรมบัญญัติเพียงข้อเดียว แม้เล็กน้อยที่สุด และสอนผู้อื่นให้ละเมิดด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ ส่วนผู้ที่ปฏิบัติและสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์”

เราแน่ใจแค่ไหนว่าเราสอนคนอื่นให้มีความเชื่อด้วยแบบอย่างที่ดี มากกว่าด้วยคำพูดของเรา? เราเคยสอนให้คนอื่นมีความเชื่อในคำภาวนาหรือไม่? โดยสอนว่า “เมื่อเรายกมือของเราเหนือศีรษะเพื่อวิงวอนขอพระเป็นเจ้า พระองค์ก็ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาจากสวรรค์เพื่อช่วยเหลือเรา”

วันที่ 13 มิถุนายน 2555

มธ 5.17-19

ธรรมาจารย์และประกาศกในพระคัมภีร์ คือ ผู้ถ่ายทอดความเชื่อ
ของชาวยิว เช่น พระเจ้าประทับอยู่ในเรา

พระเยซูเจ้าไม่ได้ตั้งพระทัยจะลบล้างสารเหล่านั้น ความจริง
พระองค์ทำให้สารนี้น่าเชื่อถือ พระองค์เองทรงปฏิบัติตามสารนี้อย่างมาก
นั่นคือ สิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีสิ่งใดรวมทั้ง
ความตายจะเอาชนะพระเจ้าได้

คนที่อยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า จะส่งเสริมและทำทุกสิ่งเพื่อ
พระเจ้า

เราทุกคนได้รับแรงบันดาลใจให้ไปสู่ความยิ่งใหญ่ ด้วยความ
พยายามและวินัยอย่างสม่ำเสมอ กว่าที่จะบรรลุความยิ่งใหญ่นี้ได้ เรา
ประสบความล้มเหลวหลายครั้ง แต่เราจะยิ่งใหญ่เหมือนพระเยซูเจ้า นั่น
คือ การทำให้ชีวิตของพระเจ้าเป็นจริงในตัวเราอย่างเห็นได้ชัด ต่อมา เรา
อาจจะจบชีวิตจนกลายเป็นผงกลืน แต่ความทรงจำที่ว่า พระเจ้าประทับ
อยู่จริงในตัวเรา จะดำรงอยู่ต่อไป